

ken a találkozásokon sok kölni közösségben a közeljövőre nyíló kérdések vetődtek föl. Pl. hogyan szervezhetnénk rendszeresen egyszerű imatálalkozókat, melyek nem igényelnek nagy előkészítést, mégis a bízalom, a belső csend és öröm forrásai lehetnek. Mi segít és emlékeztet arra, hogy az Egyházban mint univerzális közösségben a mi közösségünk is bennfoglalt? Hogyan tudnánk lakónegyedünkben mindig más és más embereket fölkeresni?

Az előkészületek idején rájöttünk, hogy kevés embert mozgatnak meg az írásos közlemények. Személyes látogatás hamarabb felbátorít a közreműködésre. Hogyan egyszerűsíthetnénk le az egyházközség munkáját? A nagyszabású szervezés csak lefoglalná az értékes munkaerőt és elvenné a kezdeményezés bátorságát is. Ez az Európai Találkozó csekély anyagi bevetéssel jött létre.

A déli országokból érkezők különösen jó hatást gyakoroltak ránk önfeléd vidámságukkal. Hogyan döbbenhetnénk rá egymást hiányosságunkra, amely gátolja megnyílásunkat a felebarát felé, és a szívből jövő mosolyt?

A találkozás végén sok vendég beismerte: Meghatott a kölni családok és egyházközségek kedves és meleg fogadtatása. Ez a megilletődöttség sok egyházközséget felbátoríthat, hogy legyőzze a bizalmatlanságot önmagával szemben, és keresse a közösséget az egész Egyházzal, mert ez határtalan. Személyesen megtapasztaltam a találkozó tartama alatt, hogy a bázisban él az egész vidék egyháza.

Ha sokáig tartott, míg az ajtók és a szívek kinyíltak, elbátortalanodtam. De sohasem maradt ennyiben. Jöttek az örömteli meglepetések. Mindig találtam olyan embereket, akik nagyfokú megértést és buzgóságot tanúsítottak az Egyház közösségével szemben. Ismételten fölmerült bennem a kérdés: Hogyan tudnám az Egyházat, úgy amilyen, megszeretni?

Azt gondolom, ez csak azzal a szeretettel lehetséges, amellyel Krisztus szeret mindegyikünket és az egész Egyházat. Már Pál is erről a szeretetről írt a korintusi híveknek. Állandóan kérhetjük az erőt ehhez a szeretethez, és remélhetjük, hogy az egész Egyház gyengeségei és sebei ellenére is, Krisztus alakja mindig újra felragyog benne, hisz az Ő titokzatos teste.

Örülök, hogy legközelebbi svájci tartózkodásom alkalmával viszontláthatom. Kívánok erőt és sok örömet munkájához. Szívből köszönt mindenkit a „kis Europa-zarándok“.

(Geist und Leben, 3/1985. — H. Waldenfels: Kontextuelle Fundamentaltheologie, Paderborn, 1985)

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Uram a jerikói vakkal jövök eléd. Vele könyörgök Hozzád: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Állj meg, Uram! Tekints rám! Itt ülök nyomorom árokpartján. Égek a vágytól hogy megszólíts! Hogy tőlem is megkérded, mit tegyek veled? — Uram, add, hogy lássak!

Én nem születtem vakon. Vakságom nagyobb bűn, mint a jerikói vak szerencsétlensége. Én elvakítottam magam. Istenem, mi minden káprázatnak es-

tem áldozatul már életemben! Szégyenlem magam miattuk, de minek tagadnám. Te úgys tudod. Elbűvölt sok mulandó szépség, erő és nagyság; emberek, dolgok, események. Nem voltak ezek érték nélkül, de mégis elvontak a legigazibbtól, Tőled. Nem láttalak tőlük tisztán. Hozzájuk kötődtem, bennük kerestem örömomot. — A világ nagy művészete ez! Elterelni a figyelmet a valóditól, elkápráztatni a csillogó semmivel. Jól tudom mindezt, mégis előszeretettel fordulok a hamis fény felé, amely elvakít. Sokszor meggyőződéseim ellenére teszem ezt. Itt is, mint mindenhol a szellem és anyag, test és lélek fordulnak szembe egymással. Uram, ezt Te is megtapasztaltad. A gonosz Téged is megkísértett. Megpróbált elkápráztatni a hatalom és dicsőség hamis fényével. De a Te válaszod egyértelmű volt. A háromszoros visszautasítás világosan mutatja, hogy Te egészen Istenre, Atyádra voltál beállítva. Nyisd meg az én szemeimet is erre az irányra. Add, Uram, hogy lássak!

A másik eltévelyedésem, hogy sokszor behunytam a szemem, amikor ki kellett volna nyitnom. Vakká tettem magam, amikor látnom kellett volna. Nem akartam meglátni utaidat — a nehezeket —, amelyekre irányítottál volna, ha nyitott szemmel figyelek Rád. Csak Te tudod a kitérőket és görbe utakat, amelyeken vakságomban tévelyegtem. Nem láttam meg testvéreim szükségét. Becsuktam a szemem, hogy ne zavarjon a nyomor, ne kelljen segítenem. Veszedelmes vakság, amiből csak Te tudsz kigyógyítani. Hogy a vakság, főleg a lelki, milyen nagy szerencsétlenség, azt az evangéliumok is bizonyítják. Hányszor ostoroztad az eféle vakságot. — Valahol ezt olvasom: Akit Isten nagyon meg akar büntetni, azt lelki vaksággal veri meg. „Látván, ne lássanak . . .” Nagyon igaz! Milyen tehetetlen egy vak. Egészen mások irgalmára utalt. A lelki vak is. És milyen nehéz ezt fölfedezni! A Te kegyelmed, Uram, ha rádöbbenünk vakságunkra, mert akkor a gyógyulást is keressük.

Istenem, mennyi lelki vak él ma is a világban. A környezetünkben . . . Ki döbbsent rá őket, hogy vakok? Hogy szakadék tátong előttük. Könyörülj rajtuk, Uram! Gyógyítsd meg őket. Talán az egész emberiség legnagyobb büntetése, hogy szinte már nem lát Téged. A saját útját se látja. Tudása, fölfedezései egyre jobban elvakítják. Vakon rohan a pusztulásba.

Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! Nyisd ki a szemünket, mielőtt elnyel bennünket a mélység. Engedd, hogy meglássunk Téged, mert Te vagy az Út, az Igazság, és az Élet.

Alexia

LEVELESLADÁNKBÓL

— Örömmel, s az Úrnak hálás szívvel közölhetem, hogy 1984. november 18-án, Rieti székesegyházában P. Palazzini kardinális, Kada Lajos érsek és Francesco Amádio megyéspüspök urak jelenlétében diakónussá szentelt. Talán megkérdezték: Hogy jutottál el ideig? Mit jelent számodra ez a hivatás? — Csángó születésű vagyok. Sajnos az iskolában már nem tanulhattam magyarul. De otthon csak magyarul beszéltünk. Mélyen vallásos édesapám véste szívembe az evangéliumi vak imáját: „Uram, add, hogy lássak!” Ez lett életem jelmondata. Ez kísért útjaimon, amelyek — csaknem 20 éve — Róma felé vezettek. Mindkét jogból doktoráltam, emellett szociológiát is tanultam.